

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1228/2016
26.07.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Биљане Драгојевић и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог Г.М. из Ч., чији је пуномоћник И.Ћ., адвокат из Ч., против тужене противтужиље А.М. из Ч., чији је пуномоћник Д.Ј., адвокат из Ч., ради измене одлуке о одржавању личних односа и издржавању малолетне деце, одлучујући о ревизији тужене-противтужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 бр.47/16 од 28.01.2016. године, у седници одржаној 26.07.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене-противтужиље А.М. из Ч., изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 бр.47/16 од 28.01.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П2 бр. 210/14 од 11.09.2015. године ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и уређено одржавање личних односа тужиоца са заједничком малолетном децом странака, О., С. и М.М., на начин описан у овом ставу изреке. Другим ставом изреке, делимично је усвојен противтужбени захтев и тужилац противтужени је обавезан да на име доприноса за издржавање заједничке малолетне деце странака, О., С. и М.М. плаћа месечно износ од по 8.000,00 динара, почев од 25.11.2014. године, као дана подношења тужбе па убудуће, на начин и под условима одређеним овим ставом изреке. Трећим ставом изреке одбијен је део тужбеног захтева тужене противтужиље преко досуђеног износа на име доприноса издржавања тужиоца, а до тужбом тражених износа. Четвртим ставом изреке измењена је пресуда Основног суда у Чачку П2 бр.223/12 од 01.11.2012. године у делу којим је утврђена висина доприноса тужиоца противтуженог у издржавању заједничке деце. Петим ставом изреке обавезан је тужилац-противтужени да туженој-противтужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 21.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 бр.47/16 од 28.01.2016. године преиначена је првостепена пресуда тако што је тужилац

противтужени обавезан да на име доприноса за издржавање заједничке малолетне деце странака О.М., С.М. и М.М., свих из Ч. плаћа месечно износ од по 6.000,00 динара под условима и на начин одређен овим ставом изреке, а почев од 25.11.2014. године па убудуће. У преосталом делу, до досуђеног износа првостепеном пресудом од 8.000,00 динара, тужбени захтев је одбијен. Последњим ставом изреке потврђено је решење о трошковима парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужена-противтужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд, као ревизијски, пази по службеној дужности, а ни повреде поступка на које се указује у ревизији. Супротно наводима ревизије, другостепени суд је из утврђеног чињеничног стања пред првостепеним судом, извео другачији закључак о висини обавезе тужиоца-противтуженог да доприноси издржавању заједничке малолетне деце странака, чиме није изменио утврђено чињенично стање и на тај начин учинио повреду поступка на коју се у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Основног суда у Чачку П2 бр.223/12 од 01.11.2012. године, разведен је брак странака, закључен 16.02.2003. године и заједничка малолетна деца странака и то син О. рођен ... године, ћерка С. рођена ... године и син М. рођен ... године, поверени су на самостално вршење родитељског права мајци А.М., а тужилац Г., као отац обавезан је да за сво троје деце доприноси њиховом издржавању у укупном износу од 6.000,00 динара месечно. Овом пресудом није одлучено о начину одржавања личних односа тужиоца, као оца са малолетном децом и иста су према међусобном договору странака боравила код тужиоца као оца сваке недеље од четвртка до недеље, све до септембра 2014. године. Тужилац ради као виши физиотерапеут на О.р. ЗЦ Ч. и зарада му је око 36.000,00 динара. Отплаћује два кредита, један стамбени на период од 30 година са месечни ануитетом од 132 евра, а други од 120.000,00 динара на четири године, са месечном обавезом од 4.500,00 динара. Живи у стану површине 63м² који је у његовом власништву, а у стан повремено долази и његова мајка када су деца код њега. Мајка прима пензију око 18.000,00 динара и од прилике половином тог износа финансијски помаже тужиоца, било што му даје новац за храну или за плаћање комуналних обавеза. Друге приходе не остварује, има здравствених проблема јер болује од хипертензије, главобоље и анеуризме у потиљачном делу, тако да као физиотерапеут не може да се бави допунским послом, односно могао би да ради са два апарата за електротерапију које поседује. Тим апаратима, према утврђењу првостепеног суда, тужилац сада не ради и не остварује приходе по том основу, јер више није ангажован од стране фудбалског клуба за пружање терапије фудбалерима, а за пружање терапије другим лицима ту врсту услуга не може да наплати. Сноси све трошкове становања, као што су трошкови грејања на гас, који

у периоду грејне сезоне износи око 14.000,00 динара месечно. Тужена је стално запослена у Д.з. у Л., такође на месту физиотерапеута и њена плата износи око 34.000,00 динара, ради по сменама, а из њеног исказа је утврђено да она додатно обавља послове физиотерапеута код куће, да у кући има апарате и то ласер, магнет, апарат за електротерапију и апарат за кавитацију, које користи у физикалној терапији, а поред тога се бави и ручном масажом и може да заради у просеку, најчешће пред летњу сезону, око 2.000,00 динара дневно. Живи са децом у кући која је њено власништво, површине 90м², коју је купила на кредит који је подигла у банци на 30 година са месечном ратом од око 130 евра, а од родитеља је узела позајмицу од 8.000 евра за куповину куће и још 2 до 3.000 евра за адаптацију, што још увек није вратила. Такође сноси све трошкове становања, зими струју плаћа око 25.000,00 динара, јер се греју на струју, а лети око 2.000,00 до 3.000,00 динара. Деца су сада први, други и четврти разред основне школе, одлични су ђаци, а према утврђењу првостепеног суда њихове просечне месечне потребе износе око 16.000,00 динара по детету.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је утврдио обавезу тужиоца противтуженог да доприноси издржавању малолетне деце са месечним износом од по 8.000,00 динара, закључујући да је то више од 50% од његових месечних прихода, али са својим додатним радом као физијатерапеут може да оствари потребне приходе.

Другостепени суд је преиначујући првостепену пресуду, утврдио обавезу тужиоца-противтуженог на износ од 6.000,00 динара, месечно по сваком детету, оцењујући да те износе тужилац сигурно и редовно може остварити из своје зараде односно плате коју остварује као физиотерапеут у Одељењу за рехабилитацију. Остварење додатних прихода, по оцени другостепеног суда, није реално очекивати с обзиром на утврђено чињенично стање, односно на здравствене проблеме тужиоца-противтуженог, због чега се не може излагати додатним напорима.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права, нису основани.

Наиме, према одредби члана 67. Породичног закона („Службени гласник РС“, број18/05), право је али и дужност родитеља да се старају о деци, док према члану 75. и 160. став 1. истог закона, дете има право на издржавање од оба родитеља. Висина издржавања одређује се према потребама детета, као повериоца издржавања (члан 160. став 2), док могућност родитеља, као дужника издржавања, зависи од њихових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, њихових личних потреба, али и обавезе издржавања других лица и других околности од значаја за издржавање (члан 160. став 3. ПЗ).

Врховни касациони суд налази да другостепени суд, у склопу наведених законских одредби, правилно оцењује утврђене чињенице – околности које су од утицаја на одлуку о измени одлуке о висини издржавања. У односу на предходну одлуку суда од 01.11.2012. године, обавеза тужиоца је побијаном пресудом знатно увећана, иако су имовинске прилике на страни родитеља остале исте. Оба родитеља из редовног радног односа остварују приближно иста

примања, међутим, за разлику од тужиоца-противтуженог, тужена је у могућности да својим допунским радом остварује више прихода, за разлику од тужиоца, који је у томе ограничен због свог постојећег здравственог стања. Оне услуге које су у овој професији највише наплаћају, као што су масаже, према самим наводима тужене, тужилац не може да обавља, а пружањем терапије на апаратима које поседује, не може да оствари приходе у износу који би знатно увећао његову обавезу да доприноси издржавању деце. Такође се не може узети у обзир ни чињеница да тужиоца помаже мајка, која има месечну пензију у износу од 18.000,00 динара, јер је то помоћ, али не и њена обавеза и не може се третирати као његов редован приход. То су претежно разлози због којих Врховни касациони суд налази, да је другостепени суд правилно оценио да је тужилац у могућности и обавези да доприноси издржавању деце са месечним износом од по 6.000,00 динара месечно, почев од дана поднете тужбе па убудуће, на који начин ће уз допринос мајке, тужене-противтужиље, средства за издржавање заједничке деце бити обезбеђена.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**